

[Margrete Auken]

for, at den er her før til efteråret, er meget lille.

Det kan godt være, socialdemokratiet ikke har lagt mærke til det, men vi har stort set fredet dem ved ikke at presse nogen afstemninger frem, hvor socialdemokratiet blev tvunget til at vise over for de meget store grupper blandt deres egne vælgere, hvordan de forholdt sig til denne sag. Vi havde faktisk håbet, at den stærke modstand i socialdemokratiet ville gøre et vist indtryk.

Jeg vil bare nævne nogle af de indicier, der har været for den stærke modstand. Tidligt i 1980 kom der en AIM-undersøgelse, der viste, at 47 pct. af socialdemokratiets vælgere gik ind for en omgående lukning. Kun 26 pct. gik ind for, at værket skulle køre videre. Jeg vil nævne et andet eksempel. Det er fra den socialdemokratiske kongres, hvor energiarbejdsgruppen indstillede et forslag om Barsebäck's lukning til vedtagelse. Så satte statsministeren sin prestige – og sådan en må han vel have, ikke mindst i socialdemokratiet – ind en enkelt gang under den kongres og holdt en lang tale, som handlede om, at vi ikke skulle blande os i svenske forhold. Det må jeg ellers nok sige. Hvem blander sig i hvis forhold her? Det er svenskerne, der blander sig i vores. Vi blander os ikke i Ringhals og de andre værker, men akkurat i Barsebäck. Det blev så forkastet, skønt stadig væk en tredjedel på kongressen vovede at trose deres statsminister.

Endelig har vi hørt meget om, hvor meget atomkraftmodstanderne i folketingsgruppen gør for at fremme sagen i det skjulte. Vi har hørt om det store arbejde, man har gjort uden at sprænge gruppen – vi ved jo alle sammen, at den vigtigste fred for socialdemokratiet er husfreden i partiet – og vi havde håbet, at det store arbejde ville bære frugt.

Hvad er der sket, mens de mange kommissioner har siddet, og mens a-kraftmodstanderne har gjort deres energiske arbejde i gruppen? Ja, der er sket det, at Risø har bredt sig og bredt sig og bredt sig.

For lige at nævne nogle eksempler. Den udmærkede lov, som vi var et stort flertal herinde, der vedtog i 1976 omkring atomanlægsloven – som ikke blev sat i kraft, fordi den jo altså også indebar atomkraft, men som var en meget restriktiv lov – den kan vi nu stikke skråt ... ned i skuffen. Vi har fået det svar, at den agter man simpelt hen ikke

at bruge, før den er sat i kraft. Det vil sige, at alle de sikringer, vi havde over for Risø manøvrer, dem kan vi godt blæse en lang march. Vi har i et svar for nylig fået ministerens ord for, at man ikke kunne drømme om at bruge 1976-loven, hvis der f.eks. skulle godkendes en ny reaktor. I så fald ville man gå tilbage til den meget dårlige 1962-lov. I 1975-76 indrømmede regeringen, at den var meget dårlig. Der blev investeret knap 50 mill. kr. i et anlæg udelukkende beregnet på at udvinde uran fra Grønland. Vi får i øjeblikket fornøjelsen af Elsams prøveboringer og den »sikkerhed«, der er omkring dem, hvor eksperter, der kunne risikere at komme til at genere Risø's imperialismen i den danske energidebat, fejles til side. Og nu skal vi altså alle sammen ved gentagelse og gentagelse og gentagelse have at vide, at nu kan også affaldsproblemet løses.

Vi har set i forbindelse med det sikkerhedsudvalg, eller hvad det nu er for noget, der er blevet nedsat, at man igen har sat de samme mennesker til det. Ministeren har undskyldt sig med, at det er jo eksperter, og det er de eksperter, vi har. Jeg bemærker mig, at i andre lande kan man altså godt finde på at spørge eksperter udefra. Svenskerne er i mange henseender et mere modigt folkefærd – også fordi de tør leve med al den akraft; det synes jeg ikke de skal beundres for – de tør også tage kritikken hjem. Det er bl.a. fra udenlandske eksperter, at den hårde kritik af Barsebäck er kommet – også den kritik, som Risø efterhånden har måttet bøje sig for, når det drejer sig om følgerne af en ulykke.

Endelig ser vi det sidste vidunderlige eksempel – eller ikke det sidste, for jeg tror, der er mange flere – på miljøstyrelsens fuldstændige underkuelse. Hvis det i øvrigt ikke bare er dem selv, der sidder dér også. Den fornemmelse har man, at det er de samme mennesker, man løber på. Ligeegyldigt om det er sundhedsstyrelsen eller miljøstyrelsen, eller hvor det er, man spørger hende, så møder man de samme mennesker igen, men de ligger ned hele vejen igennem. Netop miljøstyrelsen burde være den instans, der stillede de mest konservative krav til sikkerhed, men de sjusser sig til det sammen med disse efterhånden fuldstændig mirakeltroende fantaster, der vandrer rundt på vores prøvestation og